

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/106/2019
Identifikačné číslo spisu: 7110217407
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7110217407.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. U. A., nar. XX. M. XXXX, bytom S., zastúpený JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou, so sídlom Čajakova 5, 040 01 Košice, proti žalovanému: M. A., nar. XX. M. XXXX, so sídlom S., právne zastúpený JUDr. Igorom Milichovským, advokátom, Krmanova 14, 040 01 Košice, o zaplatenie 5 293,98 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 29CbZm/13/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoZm/1/2019-259 zo dňa 29. mája 2019 takto:

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I, ako súd prvej inštancie (“ďalej len súd prvej inštancie”) zamietol žalobu v celom rozsahu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia 1 140,10 eur na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tým, že žalobca navrhol, aby súd vydal zmenkový platobný rozkaz, ktorým by uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 143,98 eur so 6 %-ným úrokom z omeškania od 16. februára 2009 do zaplatenia a sumu 150,- eur, na základe prvopisu zmenky, ktorú žalobca predložil ako dôkaz k žalobe. Súd prvej inštancie vo veci nevydal navrhovaný zmenkový platobný rozkaz z dôvodu, že žalobca navrhol priznať úrok z omeškania 6 %, nárok, ktorý nepreukázal a taktiež neuviedol na základe čoho si uplatňuje sumu 150,- eur.

2. Ďalej súd prvej inštancie z výpovede žalobcu a z jeho písomných podaní zistil, že predmetná zmenka mala zabezpečovať pohľadávku žalobcu voči žalovanému, ktorá vznikla titulom poškodenia motorového vozidla N., EČV: G., ktoré mal žalobca požičať žalovanému. Predmetné motorové vozidlo však podľa osvedčenia o evidencii patrilo obchodnej spoločnosti LL Auto s. r. o., pričom držiteľom tohto motorového vozidla bol Ing. M. H.. Z tejto výpovede žalobcu súd prvej inštancie vyvodil, že ak by bolo aj pravdivé tvrdenie žalobcu, že zmenka zabezpečovala jeho pohľadávku z titulu vzniknutej škody na motorovom vozidle, súd prvej inštancie zistil z osvedčenia o evidencii predmetného motorového vozidla, že vlastníkom osobného automobilu N., EČV: G. je spoločnosť LL Auto s.r.o. a nie žalobca Ing. U. A..

Teda žalobca nie je vlastníkom tohto motorového vozidla, a preto nemôže byť subjektom práv z právneho vzťahu o náhradu škody na tomto motorovom vozidle. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že predmetné motorové vozidlo poskytol žalovanému na základe občianskoprávneho vzťahu založeného Zmluvou o nájme a nie na základe Dohody o vykonaní práce. Súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že žalovaný bol taxikárom v obchodnej spoločnosti LL Auto s.r.o., ktorej jedným z konateľov bol v tom čase aj žalobca Ing. U. A.. V danom prípade vzťah medzi spoločnosťou LL Auto s.r.o. a žalovaným bol, resp. mal byť vzťahom pracovnoprávnym. Existenciu pracovnoprávneho vzťahu medzi žalovaným a spoločnosťou LL Auto s.r.o. potvrdzuje Dohoda o vykonaní práce zo dňa 29. januára 2009, ako aj z výpovede svedkov v trestnom konaní ČVS: G.. Aj sám žalobca v trestnom konaní niekoľkokrát uviedol, že žalovaný bol jeho zamestnancom a teda žalovaný bol v pracovnoprávnom vzťahu so spoločnosťou LL Auto s.r.o., ktorej konateľom bol žalobca Ing. M. A., avšak záväzok vzniknutý z pracovnoprávneho vzťahu nemôže byť platne zabezpečený zmenkou, vzhľadom na kogentnosť ustanovení Zákonníka práce (rozsudok NS SR sp. zn. IObdoV/43/2006 zo dňa 5. marca 2009). Preto súd prvej inštancie ani nevykonal dokazovanie dožiadaní na sociálnu a zdravotnú poisťovňu o tom, či v spornom období bol žalobca v postavení zamestnávateľa a žalovaný v postavení jeho zamestnanca pretože, z pohľadu súdu prvej inštancie by to bolo bezvýznamné pri posudzovaní predmetnej pohľadávky zo zmenky. Žalobca v konaní nepredložil ani Zmluvu o nájme, na ktorú poukazoval.

3. V závere svojho odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že nepovažoval za potrebné vypočuť svedkov v súvislosti s vyplňovaním zmenky, vzhľadom na odstup času a ich vzťah k žalobcovi. Preto na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca svoj nárok nepreukázal a žalobu zamietol v celom rozsahu a predovšetkým z dôvodu, že žalobca nebol vecne aktívne legitimovaný v tomto spore o náhradu škody vzniknutej na motorovom vozidle.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, a to v celom rozsahu a navrhol rozhodnutie zrušiť a vec mu opätovne vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej len "odvolací súd") prejednal odvolanie žalobcu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa vo svojom rozsudku v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak žalobu zamietol. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako vecne správny a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému v tomto odvolacom konaní priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi.

6. Na námietky žalobcu, že súd prvej inštancie mal pri prejednávaní veci postupovať podľa § 470 ods. 1 C. s. p. účinného od 1. júla 2016, teda mal aplikovať ustanovenia C. s. p. a po podaní odporu proti zmenkovému platobnému rozkazu mal zrušiť platobný rozkaz a postupovať ďalej v konaní vo vytýčenom termíne pojednávania, ako aj k tvrdeniu žalobcu že, konanie o zmenkovom platobnom rozkaze sa skončilo podaním odporu zo strany žalovaného, odvolací súd uviedol, že žalobca nesprávne tvrdil, že v konaní bol vydaný zmenkový platobný rozkaz a že žalovaný podal proti nemu odpor. V tomto konaní, aj keď žalobca navrhol vydať zmenkový platobný rozkaz na základe predloženej zmenky, súd zmenkový platobný rozkaz nevydal, lebo ako to uviedol súd prvej inštancie vo svojom skoršom, neskôr zrušenom rozsudku č. k. 29CbZm/13/2011-37 zo dňa 23. apríla 2015, súd dospel k záveru, že zmenka je neplatná pre neuvedenie údaju o mieste, kde sa má zo zmenky plniť. Preto súd prvej inštancie nevydal zmenkový platobný rozkaz, ale nariadil na deň 23. apríla 2015 pojednávanie na prejednanie uplatneného nároku žalobcu zo zmenky. Odvolací súd k tomu uviedol, že súd prvej inštancie mal takúto možnosť nevydať na návrh zmenkový platobný rozkaz, ale rozhodnúť rozsudkom, v zmysle ustanovenia § 175 ods. 1 O. s. p. účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, a to skorším rozsudkom dňa 23. apríla 2015. To znamená, že na predmetné konanie sa neaplikovali ustanovenia § 175 O. s. p., a preto sa naň neaplikovali ani ustanovenia § 471 ods. 2 C. s. p., teda prechodné ustanovenia o konaní o zmenkovom platobnom rozkaze, keďže zmenkový platobný rozkaz vôbec nebol v konaní vydaný.

Ustanovenie § 471 ods. 2 C. s. p. by sa na prejednávaniu veci aplikovalo a konanie by sa dokončilo podľa O. s. p. iba vtedy, ak by bol vo veci vydaný zmenkový platobný rozkaz za účinnosti O. s. p. Preto na prejednávaniu veci z procesného hľadiska bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p., teda, že C. s. p. platí na toto konanie začaté pred 1. júlom 2016, teda začaté za účinnosti O. s. p.

7. Odvolací súd uviedol, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Z citovaného ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. vyplývalo, že aj keď bolo toto konanie začaté za účinnosti O. s. p., nebolo možné v tomto konaní uplatňovať tie ustanovenia C. s. p., ktoré by znamenali pre žalobcu prísnejšie procesné posudzovanie predbežného prejednaní veci, popretia skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech žalobcu. Teda, ak by žalobca mal menší skutkový časový priestor v súdnom konaní na predkladanie dôkazov a popieranie skutkových tvrdení protistrany.

8. Odvolací súd ďalej vo svojom rozhodnutí uviedol, že z obsahu spisu mal preukázané, že aj keď súd prvej inštancie nesprávne uviedol v odôvodnení rozsudku, že na prejednávaniu veci aplikoval aj po účinnosti Civilného sporového poriadku naďalej Občiansky súdny poriadok, že odôvodnenie rozsudku v tejto časti neznamenal v skutočnosti ukrátenie žalobcu na jeho procesných právach v tomto súdnom konaní. Žalobca mal možnosť uplatňovať všetky prostriedky procesnej obrany a procesného útoku až do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní dňa 20. septembra 2018, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu aj z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. vyplýva, že odvolacím dôvodom je taký nesprávny procesný postup súdu, ktorý znemožní strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Výplýva to aj zo súdnej praxe, z rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít a to, že spôsobilým procesným odvolacím dôvodom je taký nesprávny procesný postup súdu, ktorý znemožňuje strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prejednanej veci bol žalobca poučený pred posledným pojednávaním o jeho procesných právach a povinnostiach podľa ustanovení C. s. p. ako to tvrdil aj sám žalobca v podanom odvolaní. Bol teda správne poučený o svojich procesných právach podľa Civilného sporového poriadku. Preto len to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že aplikoval ustanovenia O. s. p. neznamená, že to malo samo o sebe za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Ani žalobca v odvolaní neuviedol, na akých procesných právach odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie bol ukrátený, aké prostriedky procesného útoku a procesnej obrany nemohol uplatniť v konaní na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní. Odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu nezistil žiadne takéto ukrátenie žalobcu na jeho procesných právach v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

10. Odvolací súd k samotnému uplatnenému nároku žalobcu o zaplatenie 5 143,98 eur s príslušenstvom uviedol, že žalobca okrem predmetnej zmenky nepredložil v konaní žiadne iné listinné dôkazy. Zmenkový platobný rozkaz, na základe tejto zmenky nebol vydaný, preto zmenka ako listinný dôkaz v tomto súdnom konaní bola iba jeden z dôkazných prostriedkov o uplatnenej pohľadávke. Bola jedným z viacerých možných dôkazných prostriedkov, ktorými žalobca mal možnosť preukázať oprávnenosť svojej uplatnenej pohľadávky. Napriek tomu, že zmenkový platobný rozkaz v tomto konaní nebol vydaný, zmenka má v súdnom konaní abstraktný charakter a ako dôkaz, je právne relevantná len dovtedy, pokiaľ nie je spojená s konkrétnym kauzálnym vzťahom. V prejednanej veci sám žalobca v priebehu celého konania uviedol aký kauzálny vzťah predmetná zmenka zabezpečovala. Tvrdil, že zabezpečovala nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému na poškodenom motorovom vozidle. Pretože tento kauzálny vzťah v konaní vymedzil žalobca, bolo podľa názoru odvolacieho súdu dôkazné bremeno na preukázaní tohto kauzálneho vzťahu na žalobcovi, tak ako to správne uviedol aj súd prvej

inštancie. Toto dôkazné bremeno preto žalobca nemôže prenášať na žalovaného. Ak žalovaný v konaní tvrdil, že žalobcovi túto sumu uvedenú na zmenke nedlhuje, je potom dôkazné bremeno v konaní na žalobcovi. Žalobca má dôkazné bremeno na preukázanie toho, že zmenka ako zabezpečovací inštitút zabezpečovala konkrétne majetkové právo žalobcu vo vzťahu k žalovanému. Ak toto žalobca nepreukáže, nemôže si úspešne uplatňovať nárok zo zmenky bez preukázania tohto nároku inými dôkaznými prostriedkami.

11. Odvolací súd mal za to, že žalobca v predmetnom konaní okrem predloženej zmenky a tvrdenia o spôsobení škody zo strany žalovaného na motorovom vozidle nepreukázal, že toto motorové vozidlo skutočne patrilo žalobcovi v rozhodnom čase vystavenia zmenky dňa 15. januára 2009, ďalej nepreukázal ani to, že žalovaný porušil svoju povinnosť pri prevádzkovaní predmetného motorového vozidla a že spôsobil škodu a existovala príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti, teda nešetrným zaobchádzaním s predmetným motorovým vozidlom a následným vznikom škody na tomto motorovom vozidle práve v žalovanej výške 5 143,98 eur. Žalobca nepreukázal ani samotnú výšku škody a nepreukázal ani to, že túto škodu spôsobil žalovaný a nepreukázal, že žalovaný túto škodu spôsobil zavineným konaním. Žalobca teda v konaní nepreukázal ani jeden z týchto zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Samotná zmenka nemôže nahradiť dôkazy o porušení právnej povinnosti, o existencii škody, o príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou a nemôže preukázať ani zavinenie žalovaného.

12. K návrhu žalobcu na vypočutie svedka Ing. M. H. k preukázaniu vlastníckeho práva žalobcu k poškodenému motorovému vozidlu sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že tento výsluch svedka nemôže preukázať opodstatnenosť nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovanému. Taktiež ani preukazovanie pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, alebo nájomného vzťahu, alebo akéhokoľvek iného zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným nemôže preukázať to, že žalovaný porušil povinnosť zo zmluvného vzťahu voči žalobcovi, dôsledkom ktorého bola jeho zodpovednosť za škodu na motorovom vozidle. Pre vznik nároku žalobcu voči žalovanému na náhradu škody musia byť preukázané všetky zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka tak ako sú uvedené v odseku 32. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Žalobca toto v konaní nepreukázal, preto neunesol dôkazné bremeno o kauzálnom vzťahu, ktorý predmetná zmenka mala zabezpečovať a o dlhu žalovaného voči žalobcovi vo výške 5 293,98 eur.

13. Odvolací súd preto považoval za nadbytočné ďalej preukazovať to, či predmetná zmenka ako jeden z dôkazných prostriedkov o uplatnenom práve žalobcu bola podpísaná žalovaným pod vplyvom fyzického donútenia alebo nie, ak pre úspešnosť žalobcu na uplatnení práva z tejto zmenky sú potrebné aj ďalšie dôkazné prostriedky, tak ako to skonštatoval odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré však žalobca v konaní nepreukázal.

14. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 20. augusta 2019 dovolanie a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len "C. s. p.").

16. Poukázal na to, že v rámci konania bol uplatnený peňažný nárok zo zmenky, pričom v konaní nebol vydaný zmenkový platobný rozkaz. Naproti tomu však súd prvej inštancie v súdnom konaní opakovane poučoval sporové strany v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a nie v zmysle príslušných ustanovení Civilného súdneho poriadku. Súd prvej inštancie tak konal v súlade s prechodnými ustanoveniami § 471 ods. 2 C. s. p., aj keď na to nebol daný dôvod, nakoľko skrátená forma konania o zmenkovom platobnom rozkaze sa v konaní nerealizovala. Preto sa nestotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že aplikácia O. s. p. neznamerala v skutočnosti ukrátenie žalobcu na jeho procesných právach v tomto súdnom konaní.

17. Právo na súdnu ochranu podľa právnych záverov ústavného súdu vyjadrených vo viacerých rozhodnutiach „ako výsledkové“, t. j. právo, ktorému musí zodpovedať proces ako celok, teda nie čiastkové rozhodnutia predchádzajúce konečnému rozhodnutiu (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Podľa názoru dovolateľa bolo celé konanie pred súdom prvej inštancie poznačené nezákonnosťou, pretože súd nekonal v zmysle planej - účinnej právnej úpravy, ale aplikoval ustanovenie § 471 ods. 2 C. s. p. bez právneho dôvodu. V dôsledku toho súd nekonal správne a zákonne a takéto konanie ako celok nemôže byť vnímané ako prejav spravodlivosti, pretože pri ňom neboli aplikované príslušné ustanovenia platnej právnej úpravy. Je nutné poukázať aj na zjavnú zmätočnosť konania súdu prvej inštancie, ktorý v rámci poučení o procesných právach a povinnostiach aplikuje raz poučenie podľa O. s. p., následne zápisnica o pojednávaní zo dňa 16. februára 2017 obsahuje už poučenie podľa ustanovení C. s. p. a ďalšie konanie sa nieslo v duchu ustanovení O. s. p. Takýmto spôsobom súd prvej inštancie nerešpektoval právo žalobcu na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach (Števček, Ficová, Baricová a kol.: Civilný sporový poriadok, Veľký komentár C.H.Beck, 2016, s. 1239), a ktoré súčasne považuje za inú vadu konania, konkrétne vadu zmätočnosti, ktorou trpí celé konanie. Navyše odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu pôsobí nepresvedčivo, zmätočne, a preto napadnuté rozhodnutie ako celok je nepreskúmateľné a nezákonné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj podľa konštatačnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne, dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

18. Preto navrhuje rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 C. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Taktiež si uplatňuje náhradu trov dovolacieho konania.

19. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a uviedol, že ho považuje za nedôvodné a tvrdenia žalobcu o procesných pochybeniach súdu prvej inštancie, ako aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia za účelové s cieľom oddialiť jeho vykonateľnosť. Dovoláním napadnuté rozhodnutie považuje za vecne a právne správne. Zároveň si uplatňuje náhradu trov dovolacieho konania.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

21. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

22. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

23. V rozhodovanej veci žalobca namietol vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., pre naplnenie ktorého je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom, ktorom konkrétnom konaní. Medzi tieto práva však nepatrí

právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

24. Podľa § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Dovolací súd je pri rozhodovaní o mimoriadnom opravnom prostriedku viazaný jednotlivými dovolacími dôvodmi, ako ich dovolateľ vymedzil vo svojom dovolaní, pričom pri rozhodovaní o dovolaní môže prihliadať len na tie vady, ktoré sú dovolateľom výslovne namietané (§ 440 C. s. p.).

25. Dovolateľ vo vzťahu k vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. namietal porušenie jeho procesných práv súdom prvej inštancie tým, že nebol riadne poučený o jeho právach v zmysle zákonných ustanovení účinných v rozhodnom období - aplikoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a nie Civilný súdny poriadok.

26. Z obsahu spisu je nepochybné a medzi sporovými stranami nie je sporné, že konanie vo veci bolo začaté za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) a žaloba bola doručená súdu osobne dňa 6. júla 2010, skorší rozsudok vo veci samej bol vydaný dňa 23. apríla 2015, č. k. 29CbZm/13/2011-37, ktorý bol odvolacím súdom zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na nové prejednanie a opätovné rozhodnutie v merite veci (uznesením č. k. 4CoZm/3/2016-80 zo dňa 19. mája 2016), t. j. za účinnosti O. s. p.

27. Súd prvej inštancie v zmysle intencií odvolacieho súdu nariadil vo veci pojednávanie a zo zápisnice z pojednávania zo dňa 25. novembra 2016 (č. l. 89), ako aj z predvolania účastníkov na pojednávanie (č. l. 90) je zrejmé, že sporové strany boli poučené o procesných právach správne už v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania podľa zákona č. 160 /2015 Z. z. účinného od 1. júla 2016 (C. s. p.). Súd vo veci nariadil osemkrát pojednávanie (25. novembra 2016; 16. februára 2017; 19. mája 2017; 29. septembra 2017; 23. novembra 2017; 18. mája 2018, 22. februára 2018; 20. septembra 2018), ktoré boli odročené väčšinou za účelom doplnenia, resp. vykonania dokazovania s tým, že účastníci konania ďalší termín zobrali na vedomie a boli poučení, že nebudú už písomne volaní na pojednávanie.

28. Podľa čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Z čl. 10 ods. 1 Základných princípov Civilného sporového poriadku vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväznú procesnú lehotu na niektoré procesné úkony (čl. 10 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku). S týmito zásadami je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesnej obrany včas.

29. Súd prvej inštancie umožnil právnenému zástupcovi žalobcu vyjadriť sa k písomným podaniam žalovaného, ako aj k predloženým prílohami v lehote 30 dní, (viď. zápisnice o pojednávaniach), pričom zákon umožňuje súdu určiť stranám záväznú lehotu na predloženie vyjadrení obsahujúcich skutkové tvrdenia, prípadne na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov s tým, že v prípade nedodržania predmetnej lehoty súd nemusí na neskôr predložené tvrdenia alebo návrhy prihliadnúť.

30. Dovolateľ neuviedol aké konkrétne procesné práva boli žalobcovi porušené, prípadne odopreté. Po vrátení veci odvolacím súdom na nové prejednanie, súd prvej inštancie nariadil prvé súdne pojednávanie dňa 25. novembra 2016 a účastníci bezsporu boli poučení o svojich procesných právach a povinnostiach správne, už podľa novej právnej úpravy (C. s. p.). Z obsahu jednotlivých zápisníc o pojednávaniach nesporne vyplýva dôvod jeho odročenia, ako aj uloženie povinnosti sporovým stranám ohľadne doplnenia dokazovania, ako aj určenia záväznej procesnej lehoty na niektoré procesné úkony.

Uloženie povinností súdom bolo formulované jasne a zrozumiteľne. Skutočnosť, že zápisnice o pojednávaní (prvá strana) boli spísané na predtlačí, ktoré obsahovali pod čiarou aj ustanovenia O. s. p. nemá sama o sebe za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, resp. že by mu znemožňovala realizáciu procesných oprávnení mariacich možností jeho aktívnej účasti na konaní, alebo by žalobca mal menší časový priestor v súdnom konaní na predkladanie dôkazov, prípadne popieranie skutkových tvrdení protistrany.

31. K dovolacej námietke žalobcu, súvisiacej s nedostatočným, ako aj nepresvedčivým odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto je ako celok nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

32. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané priebehu príslušného súdneho konania.

33. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

34. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia v posudzovanom spore nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C. s. p.) sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré dovolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd sa náležite vysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu v prvom rade ohľadne namietaného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie (viď. strana 7 a 8 napadnutého rozhodnutia) a je nespochybniteľné, že súd prvej inštancie nepostupoval podľa ustanovenia § 471 ods. 2 C. s. p., aj keď v odôvodnení nadbytočne citoval jeho znenie. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol ďalšie argumenty k neopodstatnenosti uplatneného nároku žalobcu, ako aj dôvody neakceptovania vypočutia svedka v konaní.

35. Vzhľadom k tomu, že konanie pred súdmi nižšej inštancie nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

36. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.